

La «Nueva Derecha» de la tercera edat

Fraga visita València

Ferran TORRENT

«Hemos demostrado que la derecha es capaz de salir a la calle, capaz de ir de fiesta», bramà Calos Manglano, eufòric, des de la tribuna d'oradors, a una escampadissa d'*eau de toilette* Paco Rabane, empeltada d'algun que altre model d'Adolfo Domínguez —el de l'arruga és bella—, propietat de la majoria de simpatitzants d'Alianza Popular que s'aplegaren al mercat d'Abastos de València. Seguidors tocant la tercera edat, però molt entusiastes.

Allò era, efectivament, un esclat festiu. Una de les festes més higièniques que pot imaginar, no exempta de maneres un pèl efusives, poc d'acord amb el *pedigree* que hauria de mostrar la «Nueva Derecha». Seria injust, però, negar la presència, també, d'un sector del poble pla i humil, òbviament famèlic, que, situat darrere l'enreixat, ben prop de les vuit mil racions de paella, esperava l'encaixada o el somriure llunyà de Fraga.

Perspicaç com cal, del poble humil no volia ser relegat al marge de les tradicionals essències autòctones: «También se hace patria haciendo paellas», exclamà Giner Miralles. Definició correcta segons un andova poc sospitós de pertànyer a la Nueva Derecha: «Els que posen l'arròs i, nosaltres, el plat».

I en això, arribà ell

Llustrós, enèrgic, vital, envoltat de guardaespalles i municipals del PSOE. «Don Manuel, aquí están los mejores valencianos de todas las comarcas», el previngué José Luis Bayarri, president provincial. I «los buenos valencianos» es van llançar damunt de Fraga. Un tros de corbata, un botó, una signatura..., qualsevol record que pogués fer-los feliços era l'objectiu d'aquesta multitud, capaç d'anar de festa.

L'escorta, desbordada, guardava un complicat equilibri entre la protecció a l'amo i l'irreductible desig de llançar un directe a

la senyora de llargues i presumptuoses arracades. Les senyoretes eren cosa de Jorge Verstrynge; un fideu posat d'ulleres materialment assaltat pel sexe fi instal·lat a Nuevas Generaciones. Don Manuel, els pares i, Jorge, les filles, es repartiren la feixuga tasca de saludar els clans d'Alianza Popular.

Les casetes comarcals, alineades al llarg del mercat, oferiren a l'il·lustre visitant els productes típics. D'aquesta forma, el paladar de Fraga es feu ressò de l'exquisida mel d'Aiora, una taronjeta de la Safor —cítric que ornamentava un extrem de la bandera espanyola—, un

got d'orxata del gremi de la xufa de l'Horta Nord o les maduixes de la Costera. Una barreja alimentària d'indubtables qualitats vitamíniques, però susceptible de produir una càlida diarrea a qualsevol estómac que no fos el de Fraga, ja que, hores més tard, al començament del míting, amollaria un agraït «¡Valencianos, que grandes sois!».

A la fita del mercat, presidint la renglera de casetes comarcals, hi havia la paella. Allí, una vegada més, tindria ocasió el líder de reiterar el seu agraïment, tastant el bon punt de sal. «Cuidado, don Manuel, no se vaya usted a quemar», l'avisà el *maître*, entre prudent i reverent. Potser fou la paella, o la brusa de llaurador valencià que algú col·locà sobre els seus muscles, allò que desorientà una mica Fraga. L'home, voltat de fragàncies regionals, instà el personal «a ir a las barracas a explicar nuestro programa». Enginyosa estratègia, atesa la mancança d'aquestes que pateix el veïnats de les barraques.

Després de l'àpat comunal, un seguit d'actuacions artístiques, entre les qual caldria ressenyar la Rondalla Ayorina i un grup de danses necessitat de les atencions de la doctora Asland, donaren pas als parlaments, els continguts dels quals m'estalviaré, per no caure en la tan perseguida publicitat encoberta.

En destaque això sí, la violenta manotada que sofrí un micròfon a mans de Fraga, durant la seua intervenció. Els organitzadors tenien previst una «verbena», però això era massa per a aquesta «Nueva Derecha de la tercera edat», segons definició del col·lega Miquel Àngel Villena.

La «Nueva Derecha» va de festa

/ Francesc i Ciscar